

CARME PORTA

Tolerància zero a la violència contra les dones

Ja no tenim prou amb els dits de les mans per comptar les dones víctimes de la violència que des del mes de gener d'enguany hi ha hagut a l'estat espanyol: 31 dones mortes a mans dels seus marits, companys i amics o coneguts. La violència de gènere és la segona causa de mortalitat, després dels accidents de trànsit, però sembla que només és digna de rebre una lleu atenció mediàtica i un pressupost minso a les institucions.

La Generalitat de Catalunya va desenvolupar, mitjançant l'Institut Català de la Dona, un pla interdepartamental en què es preveien actuacions per assistir les dones víctimes de la violència. Es preveien accions als departaments de Justícia, Benestar Social, Treball i Governació. Han passat tres anys i el pla es troba a les beceroles de ser complert, entre altres coses per què s'han fet actuacions de cara a la galeria i no s'ha dedicat un pressupost que permeti desenvolupar les accions planificades. Jo em pregunto, té la Generalitat voluntat de combatre la violència de gènere?

Però donem-los una altra oportunitat, perquè quan els casos de violència van esclatar a la premsa el govern de la Generalitat va posar en marxa una comissió d'anàlisi que va donar com a fruit un protocol interdepartamental d'atenció a la dona maltractada en l'àmbit de la llar. Amb aquest protocol ja es van deixar de banda, doncs, les moltes dones víctimes de l'assetjament sexual o de les agressions sexuals fora de casa, però tot i així intentava establir mesures per lluitar contra els crims encoberts a la calor de la llar. Aquest protocol només es va basar en les denúncies quan es creu que aproximadament un 43% de les dones no denuncien els maltractaments. Tampoc cap departament va dedicar un pressupost digne a l'aplicació del protocol. Així doncs, ens trobem que la vida d'alguns val molt més que les d'altres, tot depèn del tipus de violència a què ens enfrontem.

La violència contra les dones és, a la nostra

societat, molt ben arrelada, perquè és la mostra brutal d'una violència simbòlica que anihila les dones, fent-nos invisibles, convertint-nos en ciutadanes de segona classe en una societat en què la dominació masculina té totes les condicions per al seu ple exercici, malgrat que les dones formem el 52% de la societat. Aquest és el primer acte de violència, el que ens silencia, el que ens nega, el que ens sotmet a normes que ens impedeixen ser. Per què, si no, s'inhibeix el govern de la Generalitat per actuar contra els jutges que deixen lliures els potencials assassins i no apliquen les mesures cautelars quan la vida de les dones corre perill? Per què no hi ha cap organisme que es dediqui de forma sistemàtica a la detecció dels casos de violència? Per què no s'apliquen les sancions als qui assetgen les companyes de feina? Per què les empreses no apliquen mesures que previnguin aquest assetjament? Per què es continuen planificant les ciutats sense tenir en compte la seguretat de les dones? Per què després d'una violació moltes dones es troben humiliades a les comissaries? Per què moltes dones són assassinades després que el seu agressor ha estat posat en llibertat? Per què moltes dones no troben informació, assistència en situacions de tortura física i psicològica? Per què...

Són massa perquè i la resposta només pot ser unànime. L'any 1999 va ser l'any internacional contra la violència de gènere, l'any que marcava l'inici de la tolerància zero, però el mal govern ha tolerat en excés. Ja és hora que es dediquin diners públics per a posar fi a la violència contra les dones, ja és hora que s'apliquin mesures efectives i acabem amb les operacions de màrqueting i els pedaços; algunes dones s'hi juguen la vida.

“La violència contra les dones és molt ben arrelada, perquè és la mostra brutal d'una violència simbòlica que anihila les dones, fent-nos invisibles.”

*Diputada al Parlament de Catalunya
Secretària nacional de la Dona d'ERC.*